Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Biehl, Charlotta Dorothea

Titel: Udrag fra Mit ubetydelige Levnets Løb

Citation: Biehl, Charlotta Dorothea: ”Mit ubetydelige Levnets Løb”, i Biehl, Charlotta Dorothea: *Mit ubetydelige Levnets Løb*, udg. af Marianne Alenius , Museum Tusculanum, 1986, s. 101. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-biehl01-shoot-idm139639966925728/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Mit ubetydelige Levnets Løb

holde haardt, at faae den overtalt, jmidlertiid skal jeg dog giøre et Forsøg derpaa. Hvem er da det, spurgte *Hielmstierne*? Det er Jomfrue *Biehl*; svarede Han. Et Fruentimmer! sagde *Hielmst*: hvor megen Kundskab kræves der ikke til ret at forstaae *Sully* Lovtale, end sige at oversætte den. Hui! svarede Han, De kiender hende ikke, Pigen ryster tree Professorer af Ærmet. Aftenen derpaa kom han til mig og foreslog mig det, og holdt ikke op førend jeg maatte love ham at giøre et Forsøg derpaa.

Alt som jeg fik noget færdig, saa forelæste jeg *Augustin* det naar han kom om Aftenen, med [med] *Bornemann,* som gierne kom et par Gange om Ugen, *confererede* jeg med *Originalen*, og raadførte mig med ham, naar jeg syntes jeg kunde forbedre noget, og begge viiste overmaade megen Behag over det *Oratoriske* og runde i *Perioderne.* Jmidlertiid kommer disse To en Dag sammen, og begynder at tale om mig; hvorpaa *Augustin* siiger, men er De ikke eenig med mig *Bornemann*, at det er Synd og Skam, at den Pige skal spilde sin Tiid og Pund paa Oversættelser; hendes levende Jndbildning hendes rigtige og stærke Tænke Kraft, Burde anvendes til noget Bedre og hendes *Genie* vilde vist giøre *Nationen* Ære, i steden for at al hendes Roes nu er den, at hun udtrykker en andens Tanker! Den Meening har jeg længe været af, sagde *Bornemann*, men hvorledes kan det ændres; det har kostet mig saa mange Forestillinger og Bønner for at Bringe det saa vidt, at jeg ingen Haab har om at Bringe det videre. Hør, sagde *Augustin*, De og jeg maae faae hende til at skrive *Originale Comedier*; jeg vil giøre hende Forslaget, jeg veed vel, at jeg neppe faaer Lov at tale ud, men saa Beklager hun sig vist over mig til Dem, og saa maae De understøtte det af fulde Kræfter, hvor paa vi maae giøre Aftale om at mødes der en Aften, og saa foreenede overtale hende.

Dette Anslag, som *Bornemann* først længe efter aabenbarede mig, Blev sadt i Værk, *Augustin* kom Dagen efter og Bad mig gaae

med ham i Haugen, og der søgte han ved stærkeste Overtalelser at
Bringe mig til at Befrie *Nationen* fra den Bebreydelse, at den in-
gen *Originaler* kunde frembringe for Skuepladsen, men jeg vilde
paa ingen Maade høre tale derom; jeg Bebreydede ham, at han
enten af Mangel paa Venskab søgte at giøre mig Latterlig, eller
og han af Partiiskhed tiltroede mig større Kræfter end jeg havde,
28 Men da jeg selv følede hvor utilstrækkelige de vare, saa hverken
kunde eller vilde jeg nogensinde vove mig paa saa farlig en Bane.
Dette skeedte en Mandag, og om Tiirsdagen kom *Bornemann*. Da
han havde været Lidet hos mig, maatte jeg Beklage mig over *Augus-*
tin, med det Tillæg, at dersom jeg ikke kiendte han‹s› Redelighed saa
nøye, maatte jeg ufeylbar troe, at han vilde giøre Nar af mig, og
hvilken Anden der havde giort mig sligt et Forslag, havde sikkert
høyligen fornærmet mig. Da er det ret vel, sagde *Bornemann*
smilende, at jeg ikke er kommen frem med det, som jeg længe har
havt i Sinde. De *Bornemann*, sagde jeg, og De siiger, at De er min
Ven! Han forsikkrede mig derpaa, at just det varmeste Venskab
og den sandeste Høyagtelse havde op vakt den Tanke hos ham, og an-
førte derpaa de meest overtydende Grunde til at giøre det, som
han bad mig at overveye. Han kom almindelig hver løverdag Formid-
dag til mig, naar han kom fra *Gouverneurens*; han kom ogsaa den-
ne, og da vi havde *Confereret* til de 4 til 5 sens sidste Sider af *Sully* Lov-
tale, spurgte han mig: om jeg havde over veyet det, som Vi havde
talt sidst om? Hvorpaa jeg svarede: Ja; men io nøyere jeg over
veyede det, io meere Bestyrkedes jeg i min første Beslutning. De
har, sagde han, givet mig alt for mange Beviiser paa Deres Agt
og Venskab til at De kan ansee mig for et falskt og nedrigt Men-
neske, og det maatte jeg være, dersom jeg kunde Benytte mig af
den Magt Venskab har over Deres Hierte til at formaae Dem
til noget, der kunde giøre Dem Latterlig. Og hvem blev meest
Beskiemmet derved, De eller jeg? De giør ingen Hemmelighed af

et Venskab, De Beærer mig offendtlig med den Titel af Deres Læremester, heele Verden maatte altsaa være overbeviist om at De havde havt den Fortroelighed at Lade mig see Deres Arbeyde og hvem af Os Burde da meest slaae sine Øyne ned, dersom det kom for lyset og var Dem uværdig? Min smule Ærgierrighed kan altsaa være Dem Borgen i den Post. Men det vidner jeg Dem her for Guds Ansigt, at mit Hierte ingen sødere Glæde ved at forestille sig, end at høre Deres Navn nævne af Alle med den Beundring og Høyagtelse, som De fortiener. Han sagde dette paa saa høytidelig en Maade og med saa megen Følelse i sine Øyne at det rørte mig meget, og jeg svarede ham: Ak *Bornemann* gid jeg kunde, saa gierne, som jeg vilde. Naar De kun vil, min fortreflige Veninde, saa kan De, sagde han, og bød mig Farvel.

Mit Hierte har stedse været for villig til at Lyde Venskabs For‹-› dringer, at det ikke skulde smertet mig inderlig, at jeg ikke kunde opfylde *Bornemanns*. For altsaa at stille min Uroe, fattede jeg den Slutning, at skrive en *Comedie* for at overtyde ham om, at jeg ikke var i Stand til at skrive den, i det Haab, at hvad jeg kunde tabe hos ham, ved det han saae, at han havde troet mig meere For‹-› stand til end jeg havde, det vilde jeg vinde igien ved at viise hvor megen Magt han havde over mig. Nu kom det an paa at finde en *Caracteer*, som ikke havde været før paa *Theatret*. Jeg løb derpaa
29 alle de Stykker igiennem, som jeg vidste, og ved at opregne dem i mit Hoved kom jeg til *Goldonis Kierlige Kone*. Skulde en kierlig Mand ikke ogsaa kunde *interressere*? sagde jeg til mig selv, Jeg troer io; og da jeg saa ofte havde forsvaret den Sats, at en fornuftig Mand, naar hans Kone elskede ham, og ikke et for‹-› dervet Hierte, men allene var letsindig og forfængelig, meget Lettere kunde bringe hende tilbage ved Ømhed og lemfældighed end ved et Bydende: det maae ikke være, jeg vil det skal være saa, og denne Satz vilde jeg søge at Beviise‹,› saa godt som jeg kunde.